

GEKNIPT UIT DE KRANTEN

Vorig jaar zijn de laatste beveiligingsdraden aangebracht aan de installatie van radio Lopik. Daardoor is het gevaar van elektrocutie van vogels in een gebied van omstreeks 90 ha. sterk verminderd. Vooral in de zomer en herfst van 1974 heeft zich een massale sterfte onder Torenvalken en Ransuilen voorgedaan. In dat jaar werden deze vogels aangetrokken door een groot veldmuizenbestand. Men heeft toen de vaak verminkte lijken van niet minder dan 210 Torenvalken en 23 Ransuilen onder de bedrading aangetroffen. Vele slachtoffers werden echter nooit gevonden. De vogels wilden uitrusten op de zogenaamde voedingslijnen naar de zenders en die staan onder een stroom van 10.000 Volt. Talloze vogels werden niet direct gedood, maar verloren één of beide poten om daarna uiteraard toch te sterven. Een groot deel van deze ellende schijnt echter thans voorbij te zijn. Daar de vogels altijd van de hoogste draden gebruik maken, heeft men boven de bedrading van het gehele zenderpark drie stroomvrije draden aangebracht. Het aantal slachtoffers is nu tot minder dan 10 procent gedaald.....

(Natuur en Landschap)

Boetes in hoogte variërend tussen 200 en 400 Mark zijn opgelegd aan verschillende Duitse fotografen. Zij liepen in de tot natuurreservaten verklaarde waterrijke gebieden in het noordwesten van Duitsland buiten de paden, wat een inbreuk betekent op het reglement.....

(Artis)

Het toerisme in Kenya, dat vorig jaar meer dan 24 miljoen pond sterling in het laatste bracht, dreigt aanzienlijk terug te lopen als het stropen van wild geen halt wordt toegeroepen. De laatste tijd raamde men het aantal gedode olifanten op 1000 per maand, het aantal zebra's op 5000 per drie maanden. De netgiraffe begint in sommige streken zeldzaam te worden, evenals de toch al niet algemene bongo. Niet alleen de dieren op het land, ook die in zee lopen gevaar. Er wordt door duikers een te overmatig gebruik gemaakt van het onderwatergeweer, waarmee men allerlei soorten vissen te lijf gaat. Ook de schelpenverzamelaars richten veel schade aan, omdat ze behalve lege ook levende niet ontzien. In de buurt van de Tanzaniaanse grens gaat men zelfs het koraal met dynamiet te lijf om aan de vraag van vooral aquariumliefhebbers in de westelijke wereld te kunnen voldoen.....

(WWF)

Kortgeleden werd een smokkelaar aan de grens tussen Maleisië en Singapore in de kraag gegrepen omdat hij probeerde 41 huiden van het wettelijk beschermde schubdier het land uit te krijgen. Hij werd door de rechter veroordeeld tot een boete van 400 Maleise dollars of vier maanden gevangenisstraf. Zij grote luxe wagen werd in beslag genomen. Singapore is al vele jaren de smokkelhaven bij uitstek. Vandaar worden vele dieren en dierenhuiden verscheept naar het eveneens beruchte Hongkong. Vandaaruit heeft men een groot afzetgebied naar China en andere Oost-Aziatische landen, waar de schubben van de schubdieren bijvoorbeeld nog altijd gelden als een probaat middel tegen allerlei ziekten. In de westerse landen is schubdierleer in de mode. Een paar exclusieve schoenen brengt al gauw 1000 gulden op

(Artis)

Minister Van der Stee (Landbouw en Visserij) vindt, dat de Roek en de kleinere diersoorten als bunzing, hermelijn en wezel, niet langer als schadelijk wild moeten worden aangemerkt. Dat betekent, dat ook op deze diersoorten een deel van het jaar niet gejaagd mag worden, namelijk van 16 februari tot 15 juli.

Zij, die op hun erf last hebben van laatste drie genoemde dieren mogen er alleen in het jachtseizoen op schieten. Van der Stee schrijft dit - mede namens minister van Agt (Justitie) - in één van de schriftelijke voorbereidingsbesluiten over de jachtwet. Deze wordt op 1 april 1977 tot wet verheven. De nieuwe Jachtwet is zo geschreven dat, dat een zo groot mogelijke wildstand behouden blijft en dat de wildschade voor de grondgebruiker anderzijds beperkt blijft. De minister twijfelt nog of hij het advies van de Jachtraad moet opvolgen om de jacht op de Kleine Rietgans te openen. Hij heeft nog onvoldoende bewijzen, dat jacht op deze wilde gans die de winter in Nederland doorbrengt, verantwoord is. Hetzelfde geldt voor de Krakeend.

Een goed wildbeheer wordt overgelaten aan de jachtverenigingen die een jaarlijks beheersplan indienen en toezicht houden op de jacht. De verenigingen moeten nauw samenwerken met de jachtverhuurders, grondgebruikers, natuurbeschermers en politie..

(De Volkskrant)

De geheimzinnige aantrekkingskracht die dolfijnen op sommige soorten vis blijken uit te oefenen, komt deze dieren steeds duurder te staan. Volgens voorzichtige ramingen aan de hand van Amerikaanse gegevens zijn er jaarlijks meer dan 500.000 dolfijnen het slachtoffer van de visvangst, in het bijzonder van de tonijnvangst. Tonijn is een over de hele wereld veel voorkomende vis. Bij de moderne tonijnvisserij wordt vanaf het "moederschip" een groep steeds boven water uitspringende dolfijnen opgespoord, omdat men weet dat onder deze dieren een "vette" buit aan tonijn wacht. Twee kleinere schepen de z.g. jagers drijven nu de dolfijnen in de richting van het moederschip, waarmee de vissers voor zeker 90 procent kunnen verwachten dat nu ook de tonijn binnen handbereik komt. Zijn de dolfijnen genoeg dichtbij, dan wordt een groot rond net, een z.g. beurs uitgegooid, waarmee de dolfijnen worden omsingeld. Diep onder de dolfijnen wordt het net dichtgetrokken als het koord van een ouderwetse beurs en zo krijgt men in een klap de hele school tonijn binnen. Maar ook de dolfijnen zitten in het dichtgeknepen net gevangen. De hoogontwikkelde dolfijnen raken in paniek als ze merken dat ze gevangen zijn en in het net worden ze zo dicht op elkaar geperst, dat de meeste al gestikt zijn voordat de hele buit aan boord gehesen wordt. De dode dolfijnen worden dan later als waardeloos over boord gegooid, een ongekennde verspilling, waarbij wel 500 dolfijnen omkomen bij het binnenhalen van 60 ton vis.

De verliezen die het dolfijnenvolk op deze wijze lijdt, zijn de laatste jaren zo onheilspellend geworden, dat de Internationale Walvisvaart Commissie heeft besloten op korte termijn nauwkeurige gegevens te verzamelen over de verliezen aan dolfijnen bij de tonijnvisserij. Dat zal een hele toer worden, want met de argusogen van de natuurbeschermers dichtbij, zwijgen de meeste landen die tonijn vissen als het graf wanneer het gaat om de verliezen die de dolfijnen lijden. Alleen de Verenigde Staten hebben iets over die verliezen gepubliceerd; ongeveer 250.000 stuks per jaar. De verliezen elders in de wereld zullen zeker zo groot zijn.

(Telegraaf)

Samengesteld door
Leen van Duyn